

Sygn. akt IV Ka 609/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Marta Legeny-Błaszczyk

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale ---

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2013 roku

sprawy **P. C.**

obwinionego z art. 191 w zw. z art. 155 ustawy z 14.12.2012 roku o odpadach

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 12 września 2013 roku sygn. akt II W 222/13

na podstawie art.437§1 kpk, art.109§2 kpw, art.624§1 kpk, art.119 kpw, art.17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

zwalnia obwinionego P. C. od opłaty za drugą instancję oraz od zryczałtowanej równowartości wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 609/13

UZASADNIENIE

P. C. został obwiniony o to, że w dniu 09 sierpnia 2012 roku około godziny 19.30 termicznie przekształcał odpady poza spalarniami lub współspalarniami odpadów poprzez to, że spalał odpady na terenie nieruchomości położonej przy ul. (...) w P. , **tj. o czyn z art. 191 w zw. z art. 155 ustawy z dnia z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach (Dz.U. 2013.21)**

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 12 września 2013 roku w sprawie II W 222/13 uznał obwinionego P. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 191 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach (Dz.U. 2013.21) w zw z art. 2 § 1 kw i na podstawie art. 191 powołanej ustawy wymierzył obwinionemu karę 200 złotych grzywny;

- wymierzył obwinionemu opłatę w kwocie 30 złotych oraz zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa 100 złotych tytułem zryczałtowanej równowartości wydatków poniesionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Powyższy wyrok został w całości zaskarżony przez obwinionego.

Apelacja obwinionego wywiedziona – jak wynika z analizy jej treści – z podstawy prawnej art. 438 pkt 2 i 3 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

- obrazę przepisów postępowania – art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na nieprawidłowej ocenie dowodów zgromadzonych w sprawie w postaci zeznań świadka i dokumentacji fotograficznej,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że to obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu w sytuacji, gdy obwiniony nie popełnił zarzucanego mu wykroczenia.

W konkluzji obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i ponowne rozpoznanie sprawy przez Sąd pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Wbrew stanowisku zaprezentowanemu w apelacji ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, a dotyczące sprawstwa obwinionego w zakresie zarzucanego mu wykroczenia są prawidłowe i zgodne z całokształtem okoliczności sprawy.

Sąd ten kierując się prawem swobodnej oceny dowodów poczynił ustalenia takie, które nie mogą być uważane za błędne, dowolne, sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Zaprzeczenie obwinionego popełnieniu czynu, wsparte twierdzeniem, że jego obecność na miejscu zdarzenia miała jedynie związek z ugaszeniem palących się śmieci to nazbyt mało, by obalić pozytywną wartość dowodową uznanych przez Sąd Rejonowy dowodów jego winy. Zeznania strażnika miejskiego J. W. oraz dokumentacja fotograficzna miejsca zdarzenia, oceniane we wzajemnym powiązaniu dawały jak najbardziej uzasadnione podstawy do przypisania sprawstwa obwinionemu. Niekwestionowanie wynika z nich, iż obwiniony wypalał w piecu – nieprzystosowanym do spalania odpadów- zebrane z posesji śmieci w postaci plastikowych butelek, torebek foliowych itp. Poza tym zachowanie obwinionego - niestawienie się na K. Straży Miejskiej po wezwaniu pozostawionym przez interweniującego strażnika miejskiego - daje podstawy twierdzić, że będąc świadomy swego zawinonego postępowania chciał uniknąć konsekwencji przekroczenia zakazu. Zgodnie bowiem z art. 191 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach (Dz.U. 2013.21) zabronione jest termiczne przekształcanie odpadów w jakimkolwiek urządzeniu lub miejscu poza spalarnią lub współspalarnią odpadów.

Tak zatem, ze względów zaprezentowanych powyżej, przedmiotową apelację należało uznać za bezzasadną, a zaskarżony wyrok podlegał utrzymaniu w mocy.

Dokonując analizy możliwości płatniczych obwinionego, ocenić należało, że uiszczenie kosztów sądowych za obie instancje mogłoby stanowić dla niego nadmierną uciążliwość, w związku z czym Sąd Odwoławczy zwolnił obwinionego od opłaty za drugą instancję i zryczałtowanej równowartości wydatków za postępowanie odwoławcze.